

با نظری به آیات و روایات روشن شده است که عزاداری و برپایی مجالس عزرا نه تنها با قرآن مخالفت نداشته است بلکه از مصادیق شعائر الهی، مودّت و محبت به اهل بیت (علیهم السلام)، و مبارزه با ظلم و ستم می باشد که در قرآن به آنها سفارش شده است. و این امر در

آیه ۱۴۸ سوره نساء بیان شده است: «لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ» خداوند، بانگ برداشتن به بدزبانی را دوست ندارد، مگر [از] کسی که بر او ستم رفته باشد (سوره نساء (۴)، آیه ی ۱۴۸) ظلم در مقابل عدل است، به معنای ندادن حق کسی که صاحب حق است. و عدل، نهادن هر چیزی در جایگاه خویش است. پس مظلوم به کسی می گویند که از جایگاه اصلی خود، کنار زده شده باشد. خداوند برای برخی از افراد، حقی قرار داده و آن حق ولایت و امامت است؛ «إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ وَ الَّذِينَ آمَنُوا...» «ولّی شما، تنها خدا و پیامبر اوست و کسانی که ایمان آورده اند» (سوره مائده (۵)، آیه ی ۵۵) روشن است که تعدّی به حق خدادادی، بزرگترین ظلم است زیرا سایر ظلم های فردی و تجاوزات اجتماعی، از آن سرچشمه گرفته است، بنابراین ستیزه با حاکمیت ولّی خدا، ظلم و ستمی بزرگ است. بی تردید امام حسین (علیه السلام) یکی از کسانی بوده است که خداوند حق ولایت برای ایشان قرار داده بود. و یزید و یزیدیان جزء طاغوت بوده اند و غاصب حاکمیت الهی؛ لذا نباید مسلمانان اطاعت آنها را می کردند. قرآن کریم دوستی خاندان پیامبر (صلی اللع علیه وآله و سلم) در راه ابلاغ رسالت قرار داده، از نشانه های مهم دوستی آنان، همدردی و همدلی درسوگ یا شادی آنان بوده است. سوگواری حضرت یعقوب (علیه السلام) در فراق حضرت یوسف (علیه السلام)، دلیل قرآنی بر جواز گریه و زاری بر اولیای الهی و شکوه از اعمال سردمداران ظلم به پیش گاه خداوند بوده است. و دلیل محکم و قرآنی بر اصل مشروعیت عزاداری و گریه بر مصیبت ها مورد بهره برداری قرار گرفته است.

کلیدواژه: شعائر الهی - سوگواری - عزاداری.